

יוסף יעקב והמכירה

בראשית, נ', טו-יז:

(טו) וַיָּרֹא אֶת־יוֹסֵף כִּי מֵת אָבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יִשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וְהָשִׁב לָנוּ אֶת קֶל הָרֶעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ:
 (טז) וַיִּצְוֶה אֶל יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ צָוָה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר:
 (יז) כֹּה תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אֲנֵנוּ שָׂא נָא פִּשְׁעֵנוּ אֲחִיךָ וְתִטְאָתָם כִּי רָעָה גָּמְלוּךָ וְעַתָּה שָׂא נָא לְפִשְׁעֵנוּ עֲבָדֵי אֱלֹהֵי אָבִיךָ וַיִּכְהַן יוֹסֵף בְּדִבְרֵם אֵלָיו:

יבמות סה: ובצורה ברורה יותר במדרש תנחומא (צו, ז):

ומעולם לא צוה יעקב מכל אלו הדברים כלום, אלא מעצמם אמרו דבר זה, אמר רשב"ג: כמה דיו משתפך וכמה קולמוסין משתברין וכמה עורות אבודים וכמה תינוקין מתרצעין ללמוד דבר שלא היה בתורה!

רמב"ן (מ"ה, כז)

(כז) וידברו אליו את כל דברי יוסף - יראה לי על דרך הפשט שלא הוגד ליעקב כל ימיו כי אחיו מכרו את יוסף, אבל חשב כי היה תועה בשדה והמוצאים אותו לקחוהו ומכרו אותו אל מצרים, כי אחיו לא רצו להגיד לו חטאתם, אף כי יראו לנפשם פן יקצוף ויקללם, כאשר עשה בראובן ושמעון ולוי (להלן מט ג - ז). ויוסף במוסרו הטוב לא רצה להגיד לו, ולכך נאמר ויצו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר וגו', ואלו ידע יעקב בענין הזה היה ראוי להם שיחלו פני אביהם במותו לצוות את יוסף מפיו, כי ישא פניו ולא ימרה את דברו, ולא היו בסכנה ולא יצטרכו לכרות מלבם דברים:

פסיקתא רבתי (איש שלום) פיסקא ג - ביום השמיני:

כיון שהרגישו ביעקב שחולה באו והודיעו ליוסף, והרי כל שכחו של יוסף שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל שעה, שאילולי שבאו אחרים ואמרו לו אביו חולה לא היה יודע?

אלא להודיעך צדקו שלא רצה להתייחד עם אביו שלא יאמר לו היאך עשו כך אחיך ומקללם. אמר יוסף: אני יודע צדקו של אבא כל דבריו גזירות הן... ואני בא לומר שיקללם? יקללם ונמצאתי מחריב את כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים. לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה.